

[Lynnerup Nielsen.]

på de mangler, uretfærdigheder og skævheder, tiden og udviklingen har medført på det skattemæssige område.

Hans Hansen (Rørby): Disse to lovforslag er gamle bekendte her i rigsdagen. Jeg kan godt indrømme, at begynder man at pille eksempler ud fra de forskellige amtskommuner på virkningerne af beskatningen, er der meget stor forskel.

Princippet i begge de to foreliggende forslag er at overføre en del af ejendomsskatterne til de personlige skatter. Det er forresten et hovedprincip i venstres hele politiske indstilling. Den faste beskatning, der i øjeblikket findes, er på en vis måde en overførelse af de gamle hartkornsskatter, men som det ærede medlem hr. Victor Larsen meget rigtigt bemærkede, fandt man i sin tid disse ganske naturlige. At venstre i 1903 afløste dem med en anden beskatningsform, nemlig ejendomsskylden, mener jeg er en af de største fejl, der nogensinde er begået i dansk politik. Det er efter min opfattelse en af de dårligste af alle dårlige skattelove, der nogensinde er gennemført, fordi man for fuldt alvor knæsatte i lovgivningen, at det skulde være strafbart at være flittig her i landet. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem hr. Hauberg udtalte, at det dengang ikke alene drejede sig om den faste beskatning, men også om hele denne uendelighed af forpligtelser og byrder, som blot var umoderne og trængte til at ændres, såsom pligtarbejde, naturalydelse, vejarbejde, pligtkørsel o. s. v., alt det, der påhvilede gårdene som en forlods forpligtelse; når man fik tinglyst skøde på et stykke jord, fik man samtidig alle disse forpligtelser, og det var ikke nogen beskatning, det var en slags prioriteter, som samfundsfællesskabet havde i jorden, og som holdt priserne nede.

Det er, synes jeg, en stor brist i opfattelsen, at man betragter hartkornsskatten på samme måde som den personlige beskatning, for det kan man slet ikke gøre. Det er den fundamentale fejl i hele opfattelsen, at man tror, de faste byrder, som har ligget fra historisk tid, er en form for beskatning; de er blot udtryk for en samfundets ret til jorden. Det, der skete i 1903 ved overgangen til ejendomsskyld, var — ja, det er måske et

lidt stærkt udtryk — et stykke klassepolitik, det eneste virkelige stykke klassepolitik, der nogensinde er gennemført i dansk politik.

Så er der spørgsmålet om det reelle. Ja, spørgsmålet er, om der er så forfærdelig galt et forhold imellem fast beskatning og personlige skatter. Det kan jeg slet ikke se. Det har ikke påvirket ejendomspriserne, at der fandtes beskatning, det har ikke i mindste måde rørt ved ejendomspriserne. Hvis det var sådan, at den faste byrde, der hvilede på en ejendom, blev for tyngende, skulde det da først og fremmest give sig udslag i faldende priser på ejendomme. Det har ikke været tilfældet.

Jeg kan slet ikke se, at der foreligger nogen begrundelse for forslaget udover dette, at hele skattesystemet efterhånden er nået op i farlige højder, og spørgsmålet er da: Hvorledes finder vi vej ud af det uholdbare, vi er kommet ind i? Man har prøvet at afløse eller i hvert fald lette disse stigende byrder dels gennem motorskatterne, dels gennem den fælleskommunale udligningsfond. Det er problematisk, om det er rigtigt at gøre det, men det er i hvert fald sket, og der er, synes jeg, ikke grund til at stille de store klagemål op derom i øjeblikket.

Med hensyn til lovforslaget om ændring i loven om en fælleskommunal udligningsfond ligger det sådan, at i lov nr. 188 af 20. maj 1933 § 8, stk. 5, var der en bestemmelse, hvorefter det statstilskud, der tilfaldt de sønderjyske amtskommuner, blev lagt efter ganske bestemte regler. Dette blev ændret i lov nr. 100 af 14. april 1937 § 25, der bestemte, at der ikke kunne udskrives mere end $\frac{2}{3}$ af samtlige amtskommunale bidrag i de sønderjyske amtsrådskredse.

Det er nu denne paragraf, man foreslår ophævet, idet venstre har ønsket, at der skal kunne udskrives mere end disse $\frac{2}{3}$ af de amtskommunale bidrag. Det vil have den samme virkning, som alle venstres forslag har haft, nemlig en forhøjelse af de personlige skatter og en lettelse af ejendomsskatterne, hvad der medfører stigning i ejendomspriserne til skade for den slægt, der rykker ind efter den, der sidder nu. Det er den dårligste af al dårlig politik, venstre her er inde på. Det, der skete i 1903, er også tydeligt. Venstre stod i sin stærkeste magtstilling i 1901, det havde 92 af 114 mandater